

FORÆLDRE TIL ANBRAGTE NAJA - MAN SKAL IKKE SKAMME SIG OVER AT BEDE OM HJÆLP

Når man bliver forælder, ankommer sammen med barnet en række forventninger, ønsker og drømme for, hvordan det liv, man skal have sammen, vil blive. Et scenarie de færreste forventer og ønsker sig er, at ens barn på et tidspunkt vil blive anbragt udenfor hjemmet som i dette tilfælde på opholdsstedet Borgmesterbakken i Horsens. Alligevel er dette en realitet for mange forældrepar hvert år - eksempelvis Najas - hvis råd til andre forældre i en lignende situation er entydig - bed om hjælp!

Rikke Adolf, Kommunikation Borgmesterbakken

NB: Navnene i artiklen er anonymiserede

I følge Lotte og Jens, der er forældre til Naja, begyndte problemerne omkring Naja at vise sig for to et halvt år siden, da Naja gik i børnehaveklasse. Naja var meget udadreagerende både i skolen og hjemme og ingen - hverken lærere eller forældre - vidste, hvad de skulle stille op for at hjælpe Naja.

Opringninger fra skolen med besked til Lotte om at hente sin datter hjem var efterhånden en del af den daglige rutine og i stedet for at være på arbejde, tilbragte Lotte dagtimerne hjemme sammen med Naja i noget, der allermest mindede om en krigszone. Det var de forfærdeligste ord, der kom ud af Najas mund og sammen med ordene fløj alt lige fra sakse til lyseslager og knive igennem stuerne på gården lidt udenfor Horsens. Sådan beskriver Lotte, hvad hun og Jens husker som nogle af de sværeste år i deres liv:

-Vi havde igennem Horsens kommune fået kontakt til Aktiv familie, som skulle hjælpe os med nogle af de problemer, vi havde med Naja. En dag var der en af pædagogerne fra Aktiv familie, der sagde til mig, at det ikke var meningen, at vi skulle være pædagoger i eget hjem. Vi var nødt til at få professionelle hænder indover, hvis situationen skulle vendes. Det ramte mig meget, for det var præcis sådan, jeg havde det. Jeg kunne slet ikke få lov til at være mor, fordi jeg konstant var på arbejde med Naja. Det var ene konflikter, fastholdelser og for at være helt ærlig en værre råben og skrigen dagen lang. Det var slet ikke sådan, jeg havde lyst til at være mor.

I første omgang forsøgte man at få Naja ind på en aflastningsinstitution,

men der var ikke plads og ventetiden matchede ikke familiens akutte situation. Sagsbehandleren fra Aktiv familie ringede derfor rundt for at høre, hvad der kunne gøres her og nu. Det førte til en opringning til det socialpædagogiske opholdssted Borgmesterbakken i Horsens, hvorefter der kom skred i tingene. Samme torsdag blev der istandsat et møde på Borgmesterbakken, og allerede tirsdagen efter kunne Naja flytte ind for at påbegynde det tre måneders ophold, hun foreløbigt var skrevet op til. Najas forældre har aldrig været i tvivl om, at de gjorde det rigtige, da de sagde ja til en anbringelse på Borgmesterbakken. Alligevel er det en barsk oplevelse at måtte overlade sit barn i andres varetægt, og sorgen kommer man ikke udenom, selvom anbringelsen sker frivilligt, siger Jens og fortsætter:

Vi var nødt til at få professionelle hænder indover, hvis situationen skulle vendes

-Det var ekstremt hårdt og føltes som et kæmpe nederlag at erkende, at man ikke kunne styre sin egen pige. Den følelse kæmpede jeg med i lang tid. På den ene side har det været en lettelse for både os og Naja at komme lidt væk fra hinanden, men vi har på den anden side også savnet hende. Jeg føler bare ikke, at vi havde noget valg, for ingen af os kunne holde til mere - heller ikke Naja.

Lotte og Jens fortæller, at den første måned, hvor Naja boede på Borgmesterbakken, var hård at komme igennem. De savnede deres datter, og Naja reagerede voldsomt, når de skulle tage afsked med hende efter et besøg. Hun græd og skreg og kunne finde på at kravle op på taget af bilen for at forhindre dem i at køre hjem. Den første dag hvor parret skulle aflevere

deres datter, var det værste, siger Lotte:

-Forinden havde vi fået at vide, at det

var bedst for Naja, hvis afskeden ikke trak for meget ud, hvorfor vi helst skulle gøre det kort. Det forstod vi godt, men det er ikke sjovt bare at stille tasken og forlade ens barn. Naja var helt ulykkelig og jeg kan stadig se hendes lille hoved for mig stå og kalde på os, da vi kørte væk. Turen hjem i bilen var frygtelig, og vi græd begge to hele vejen. Om aftenen var de søde at ringe og fortælle, at nu var hun faldet til ro. Det hjalp - men det var en lang dag at komme igennem.

Selvom den første måned på Borgmesterbakken var barsk, kunne Lotte og Jens mærke, at Naja rykkede sig fra uge til uge og faldt mere og mere til ro. Det hjalp dem til at holde fast i troen på, at det var den rigtige beslutning.

Lotte og Jens virker næsten overraskede over spørgsmålet om, hvor vidt de igennem tiden er stødt på nogle fordomme i forhold til at have et barn i anbringelse. Som af én mund lyder svaret, at de kun er blevet mødt med rosende tilkendegivelser for at bede om hjælp til deres datter. De kan heller ikke kende sig selv i bekymringen for at blive hægtet af som forælder, og det har der heller ikke været grund til, siger Jens og uddyber:

-Vi har været indenover fra starten med alt, så vi har aldrig følt, at der var nogen, der kom og tog over for os som forældre. Vi har deltaget i netværksmøder og haft løbende kontakt til Naja hele vejen igennem. Der har været meget åbenhed begge veje, og vi har fået masser af råd og vejledning. Det har vi lyttet til, for vi har set, hvor galt det kan gå.

I øjeblikket er kommunen ved at finde den rette familie til Naja, hvor hun kan komme i aflastning hver anden weekend og i mellemtiden er Naja påbegyndt udslusning fra Borgmesterbakken. Lotte og Jens glæder sig over, at Naja er begyndt at komme mere hjem og næste gang skal hun blive i 14 dage. Det bekymrer hverken Lotte eller Jens, for de føler begge, at de er rustede til det og at Naja er blevet en meget gladere pige. Igennem forløbet har de fået indsigt i deres datters særlige behov for struktur, og de føler, at de har fået nogle gode redskaber. Desuden ved de, at de har et godt bagland og altid kan ringe til Borgmesterbakken for hjælp, hvis det brænder på.

Lotte behøver ikke at tænke længe over, hvilket råd hun ville give andre forældre i samme situation som den de har oplevet:

vi har aldrig følt, at der var nogen, der kom og tog over for os som forældre

-Bed om hjælp! Få al den hjælp i overhovedet kan få. Man skal ikke være flove over at bede om hjælp. Vi har kun fået stor ros både fra familie, venner, professionelle, lærere - ja fra alle vi har snakket med. Man skal ikke være bange for at tale om det. Åbenhed kommer man langt med. Det er ikke sjovt at føle, at man ikke selv kan klare sin datter, men det er vigtigere, at ens barn, en selv og resten af familien får den hjælp, man har behov for.